

UUDEN AJAN ELÄMÄNTIETOUS

Luonnos tulossa olevaan kirjaan UUSI AIKA JA ELÄMÄ.

SISÄLLYS

UUDEN AJAN ELÄMÄNTIETOUS.....	1
Elämmekö unessa vai todellisuudessa?	2
Emme voi hallita elämää, mutta voimme elää hallitusti	4
Miksi todellisuus tulisi nähdä sellaisena kuin se on?	6
Mikä on sinun todellisuuttasi?	8
Maailmankuvat ja niiden merkitys	9
Miten "etsiminen" tapahtuu eri maailmankuvissa.....	9
Maailmankuvat ja arvomaailmat.....	12
Eri käsitykset ja uskomukset hyvästä ja pahasta	20
Eri käsitykset ja uskomukset todesta ja ei-todesta	22
Elämme monessa eri evolutiivisessa vaiheessa.....	24
Käyttäytymisemme ja arvojemme yhteys	29
Läsnäolon tilassa tapahtuva muutos- ja murrosprosessi	35
Tarvitsemme evolutiivista ja holistista näkemystä.....	40
Tarvitsemme todellisuuspohjaista elämää.....	41

Elämmekö unessa vai todellisuudessa?

Elämme kasvatuksemme, ympäröivän kulttuurin, opittujen ja opetettujen uskomusten ja totuuksien määrittämää ja tunteidemme ja ajatustemme kautta luotua elämysten sävyttämää ja koettua "unimaailmaa", jota pidämme totena. Pidämme unta, jossa elämme, todellisena elämänä ja todellisuutena, koska emme ole vielä nähneet todellisuutta. Olemme ehkä nähneet todellisuudesta väläyksiä, mutta pidämme niitä vain pilkahduksina henkisestä todellisuudesta tai jostakin toisesta ulottuvuudesta, ei unimaailmamme ulkopuolella olevasta todellisuudesta. Ja se mitä pelkäämme, on että heräämme tästä unestamme.

Me olemme addiktoituneita tähän unimaailmaan ja sen luomaan elämään ja todellisuuteen niin vahvasti, että emme uskalla edes lähteä katsomaan onko tämä unemme totta vai vain luotua todellisuutta. Ja jos uskallamme, niin saamme todennäköisesti vahvoja vieroitusoireita ja luulemme niiden kertovan jotakin siitä etsimästämme uudesta todellisuudesta. Emme ymmärrä, että ne ovat vain addiktoituneen kehomme ja mielemme luomia vieroitusoireita, jotka kertovat siitä, kuinka pala kerrallaan unimaailman "myrkyt" poistuvat kehostamme ja mielestämme.

Jos emme halua tai edes uskalla ajatella sitä mahdollisuutta, että nykyinen elämämme ja todellisuutemme onkin vain luotua todellisuutta, niin silloin olemme tämän vankeja. Tällöin vain jokin elämämme vakava kriisi voi pakottaa meidät vapautumaan siitä.

Mutta on myös vaihtoehto. Me voimme tietoisesti päättää katsoa todellisuutta ympärillämme ja nähdä se mikä siinä on luotu todellisuutta ja mikä todellisuutta. Kaikki se todellisuus, joka

perustuu unimaailmaamme, on vain ajatuksia ja tunteita, jotka ovat syntyneet eletyn elämämme aikana opituista ja opetetuista tavoista arvottaa, luokittaa tai määrittää kokemaamme hyväksi tai pahaksi, oikeaksi tai vääräksi, hyväksyttäväksi tai ei-hyväksyttäväksi. Aina kun teemme kokemastamme todellisuudesta tulkinnan, joka sanoo jotakin sen arvosta, merkityksestä tai tarkoituksesta itsellemme luomiemme luokittelujen ja arvottamisasteikkojen avulla, olemme tehneet tulkinnan luodusta todellisuudesta, emme todellisuudesta.

Mutta jos emme liitä kokemaamme ja näkemäämme todellisuuteen mitään tulkintaa, arvoa, merkitystä tai tarkoitusta, niin silloin näemme itse todellisuuden. Me emme näe lapsuutemme Vaakkuvarista, joka tuo mieleemme lapsuutemme maalla ja siihen liittyvät mukavat muistot, vaan näemme mustan harmaan linnun, joka lentää ja hyörii ympärillämme oman luonteensa mukaisesti. Näemme variksen, emme siihen liittämiämme muistoja ja tunteita.

Kun olemme esimerkiksi nähneet variksen todellisuudessa, voimme nähdä mikä kokemassamme todellisuudessa on luotua ja mikä ei. Alamme erottaa näiden kahden eri todellisuuden välistä eroa, erotamme luodun todellisuuden ja todellisuuden toisistaan. Silloin alamme myös huomata kuinka yksinkertaista ja helppoa elämämme on todellisuudessa, siinä mitä on, verrattuna unimaailmamme luomaan draamaan ja mielemme alituisen arvottamiseen asioiden arvosta, merkityksestä ja tarkoituksesta.

Tämä ei kuitenkaan poista unimaailmaamme ja siihen liittyviä kasvatuksemme, ympäröivän kulttuurin, opittujen ja opettujen uskomusten ja totuuksien luomia luokitteluja, mutta nyt me ymmärrämme mistä ne ovat syntyneet ja että ne ovat luotuja

todellisuudelle annettuja ominaisuuksia, eivät itse todellisuutta. Tällöin myös kokemamme tunteet tulevat itse todellisuudesta ja ovat syvempiä ja todempia kuin ajatustemme ja addiktiomme luomat tunteet.

Elämä alkaa tuntua elämältä - nautimme siitä paljaana, suoraan alkulähteestä nauttien, sellaisenaan. Emme elä elämäämme unimaailmamme kautta suodattaen ja sitä muuttaen. Elämme siinä mitä on, sellaisena kuin elämä ja todellisuus ovat ja meille ilmentyvät.

Emme voi hallita elämää, mutta voimme elää hallitusti

Elämme maailmassa, joka monimutkaistuu ja tulee yhä ennustamattommaksi koko ajan. Elämästämme on muodostumassa yhä vaikeammin hallittava ja tästä aiheutuva vähittäinen hallinnan menetyks aiheuttaa tyytymättömyyttä elämässämme. Olemme oppineet tai meidät on opetettu siihen, että voimme itse hallita elämäämme, koska tämä on tietystä määrin toiminut aiemmin. Ja tämä hallinta on saavutettu ”omimalla” asioita itsellemme ja tekemällä näiden kautta itsestämme erillisiä ja erityisiä - yksilöitä, jotka hallitsevat omaa elämäänsä. Kun jokin asia on oma, on se minun hallinnassani – menee looginen ajattelumme. Minun ajatukseni, minun tunteeni, minun autoni, minun puolisoni, minun paikkani jne. – ja siksi luulemme niiden olevan hallinnassamme. Haluamme omia asioita itsellemme, koska omaksi ottaminen ja tekeminen tekevät meistä erillisiä ja erityisiä. Ne luovat meille kuvan siitä, että mitä enemmän meillä on ”omaa”, sitä enemmän olemme olemassa, olemme oman elämämme ohjaksissa ja tunnemme olevamme elossa. Ne luovat turvallisuuden tunteen siitä, että pystymme hallitsemaan elämäämme ja sen tapahtumia.

Mutta näin ei monestikaan elämässämme ole. Elämä vie meitä oman tahtonsa ja lakinsa mukaisesti. Ne asiat, joita olemme ”omineet”, eivät riitäkään ylläpitämään turvallisuuden tunnettamme ja erillisyyttämme ja erityisyyttämme. Elämme jatkuvassa ”omamme” menettämisen pelossa ja toisaalta tämän ”oman” lisäämisen tarpeessa, jotta erillisyytemme ja erityisyytemme säilyisivät riittävällä tasolla. Ja näin kierre on valmis. Mitä enemmän ”omimme” itsellemme asioita, sitä suuremmaksi käy niiden menettämisen pelkomme, joka aiheuttaa jatkuvaa tyytymättömyyttä ja jopa kärsimystä elämässämme, ja sitä suuremmaksi käy tämän ”oman” lisäämisen tarpeemme. Emme ole koskaan tyytyväisiä siihen mitä on – elämä on jatkuvaa kamppailua pyrkiessämme hallitsemaan sitä - emme ehdi elää elämäämme lainkaan.

Meidän tulee oivaltaa ja ymmärtää kolme asiaa:

- emme voi itse hallita elämäämme pyrkimällä hallitsemaan elämää ja sen ilmenemistä siten, että tämä elämänhallinta ylläpitäisi turvallisuuden tunnettamme muuten kuin väliaikaisesti,
- emme pysty ylläpitämään turvallisuuden tunnettamme omimalla asioita itsellemme, koska niiden teho häviää sitä mukaan kuin niitä itsellemme omimme ja lisäksi tuottaa jatkuvaa tyytymättömyyttä ja menettämisen pelkoa meille ja
- emme ole erillisiä muusta elämästä ja siksi emme ole myöskään erityisiä suhteessa muuhun elämään.

Ja koska näin on, niin meidän on rohkeasti lopetettava asioiden omiminen ja pyrkimyksemme elämän hallintaan niiden avulla.

Meidän tulee luottaa elämään itseensä ja antaa sen ilmentyä elämässämme vapaasti siten kuin se haluaa meissä ilmentyä. Meidän tulee astua pois elämän tieltä ja antaa sen virrata vapaasti itsessämme ja elämässämme. Emme voi hallita elämää, mutta voimme elää täyttää elämää, joka on hallittua, kun emme ota ja tee asioita ”omaksemme”.

Kun emme omi asioita itsellemme, niin menettämisen pelkomme ja tyytymättömyytemme siihen mitä on, katoaa. Mitä enemmän uskallamme luottaa elämään meissä itsessämme, sitä enemmän luottamus omaan elämäämme vahvistuu ja nyt pysyvästi. Meistä tulee yhtä elämän kanssa emmekä enää tarvitse erillisyyden ja erityisyyden illuusiota tunteaksemme olevamme elossa ja turvassa. Me olemme turvassa elämässä itsessämme. Luottamus elämään itseensä tuo elämäämme hallinnan, joka ei tarvitse erillisyyden ja erityisyyden illuusiota. Kun luotamme elämän omaan hallintaan, niin saamme elämämme hallintaan.

Miksi todellisuus tulisi nähdä sellaisena kuin se on?

Nykyinen erillisyyteen perustuva ihmisyytemme murtuu, kun kohtaamme todellisuuden ja näemme oman illuusiomme ja uskomustemme läpi. Tämä tarkoittaa heräämistä todellisuuteen. Yksinkertaisesti näemme sen mitä on eikä sitä mitä haluamme, toivomme, uskomme tai luulemme näkevämmekä. Todellisuuteen herääminen poistaa tämän näkemisen esteet - joita ovat mm. luodut ja opitut uskomukset, omakuva ja lopulta kokemus erillisyydestä.

Ja vaikka emme tähän pystyisikään, niin jo se auttaa paljon, kun tiedämme, että näin on - että näkemistämme rajoittaa oma luotu todellisuuskuvamme. Silloin emme luule omaa kuvaamme

todellisuudesta ainoaksi totuudeksi vaan ymmärrämme, että se on vain yksi näkökulma todellisuuteen.

Kun näemme todellisuuden sellaisena kuin se on, niin silloin meissä ei herää uskomuksiimme ja omakuvaamme perustuvia tunteita tai ajatuksia - emme esimerkiksi arvota näkemäämme tai anna sille merkityksiä - mielemme ei aktivoitu, vaan on hiljaa. Siksi usein sanotaan, että vain hiljaisuudessa voimme kohdata todellisuuden.

Ja kun alamme nähdä todellisuutta sellaisena kuin se on, niin silloin maailmankuvamme ja arvomme alkavat muuttua siten, että ne paremmin vastaavat elinolosuhteidemme ja aikamme vaatimuksia. Siirrymme postmodernista evolutiiviseen maailmankuvaan ja sitten melko nopeasti holistiseen maailmankuvaan, koska se on se mitä maailmamme nyt tarvitsee. Meidän tulee nähdä se, että olemme uhkaamassa koko maapallomme ja ihmiskuntamme tulevaisuutta ja siksi näkökulmamme pitää olla koko maapallon ja ihmiskunnan kattava, jotta toimisimme tästä näkökulmasta lähtien.

Todellisuuden näkeminen suoraan tai edes sen ymmärtäminen, että tämä uskomuksistamme puhdas todellisuus on uskomustemme takana, avaa tietä eteenpäin, Silloin me alamme sopeutua luonnollisesti siihen mitä on eli todelliseen tilanteeseen eikä siihen mitä haluamme tai toivomme sen olevan. Ja vaikka pystyisimme näkemään todellisuuden suoraan, niin vallitseva holistinen maailmankuva vielä luo tulkintaa maailmasta, mutta nyt se ei perustu uskomuksillemme tai omakuvallemme, vaan sille todellisuuudelle, jonka näemme hiljaisuudessa.

Meidän tulisi siis pyrkiä näkemään todellisuus sellaisena kuin se on ja toimia sen mukaisesti - ja nähdä milloin se on uskomustemme ja

omakuvamme värittäjä eikä toimia silloin sen mukaisesti. Tai kuten olen tämän kaiken tiivistänyt: meidän tulee olla läsnä elämälle ja avoin mahdolliselle, sillä silloin elämä on läsnä meille ja mahdollinen tapahtuu.

Uuden ajan tavoite on se, että ristiriita itsemme ja elämän ja maapallon välillä häviää (ero todellisuuden ja meidän todellisuuskuvamme välillä) ja pystymme elämään siinä mitä on ja toimimaan sen mukaisesti. Silloin ratkaisemme oikeita ongelmia, oikeaan aikaan ja mahdollisimman oikealla tavalla. Tiivistettynä: tehdä itsestämme todellisuuden näkijöitä ja muutoksen tekijöitä, jotta maailmasta tulisi parempi.

Mikä on sinun todellisuuttasi?

UNESSA – maailma ja ihmiset ovat mitä ovat – mikään ei muutu – minun on vain elettävä ja pärjättävä parhaani mukaan sillä mitä maailma tarjoaa

HAVAHTUMINEN – näen, että nykyisessä maailmassa on jotakin perustavanlaatuisella tavalla pielessä ja maailmantila näyttää koko ajan vain pahenevan

HERÄÄMINEN – ymmärrän, että näin emme voi enää jatkaa, jotakin radikaalia muutosta pitää tulla ja nopeasti

IRROTTAUTUMINEN – teen itse omassa elämässäni jotakin uuden maailman eteen ja vedän pois tukeni nykyiseltä maailmanmenolta

VAPAUTUMINEN – ymmärrän, että perusongelmana on luotu omakuvamme, joka on syntynyt erillisyyden kokemuksestamme ja joka saa meidät toimimaan nykyisellä kestäättömällä tavalla - vain

vapautuminen erillisyydestämme saa meidät luopumaan tästä tavastamme

UUDEN LUOMINEN – tiedän, että minun on annettava oma panokseni uuden maailman luomiseksi ja teen sen yhdessä muiden kanssa ilman erillisyyttä

ELÄMINEN UUDESSA AJASSA – elän uuden ajan tietoisuudessa ja todellisuudessa – elän siinä mitä on ja toimin kaikkien ihmisten, luonnon ja maapallon hyväksi

Maailmankuvat ja niiden merkitys

Miten "etsiminen" tapahtuu eri maailmankuvissa

Jokainen maailmankuva sisältää oman etsimisensä ja sille sanoituksensa.

- Heimo / maaginen kulttuuri: Etsijä hakee yhteyttä henkimaailmaan, -olentoihin ja luonnonjumaliin ja pyytää apua poppamiesten avulla elämäänsä ja heimonsa elämään. Palvonta on tapa pyytää apua.
- Soturikulttuuri: Minä olen paras ja voittamalla muut, saan itselleni sen mitä haluan. Taistelu ja muiden voittaminen ovat tapa pyytää apua itselleen ja säilyttää kasvonsa.
- Traditionaalinen kulttuuri: Etsijä uskoo korkeampaan voimaan / jumalaan ja hakee siltä johdatusta elämäänsä - rukous on avunpyytämistä.
- Moderni kulttuuri: Etsijän tavoitteena on kasvaa ja kehittyä ihmisenä ja saavuttaa korkeampi henkisyys ja ihmisyyden taso voidakseen paremmin ja menestyäkseen maailmassa. Tämän hän

tekee harjoittamalla kehoa ja mieltä elämäntapa- ja henkisen valmennuksen avulla.

- Postmoderni kulttuuri: Etsijän tavoitteena on löytää todellinen itsensä ja korkeampi mieli, jotta voisi toteuttaa oman potentiaalinsa maailmassa ja olla sinut itsensä kanssa. Mietiskely, meditaatio, jooga yms. ovat tapoja löytää oma todellinen itsensä.
- Evoluutiivinen maailmankuva: Etsijän tavoitteena on lopettaa erillisyyden kokemuksensa ja löytää sisäinen ja ulkoinen harmonia elämästä itsestään ja näin löytää vapaus. Tämän hän tekee meditoimalla, purkamalla ehdollistumia, näkemällä kaiken erillisenä itsestään yms. - hän on kaikkea tarkkaileva tietoisuus.
- Holistinen maailmankuva: Etsijä elää siinä mitä on, näkee todellisuuden sellaisena kuin se on ja on yhtä elämän ja kaiken kanssa, koska tietää, että tämä on totta. Hän elää aineellisesti vaatimattomasti ja pyrkii kaikkien etuun omassa toiminnassaan ja tekemisissään ja kokee yhteisyyttä elämän kanssa.
- Yhdentävä (unitative, ei vielä tarkemmin tiedettävissä) maailmankuva: Etsiminen on päättynyt. "Pilko puita, kanno vettä" on riittävä ohje elämään kuin myös "Ne, jotka tietävät, eivät puhu."

Vaikeus on tietenkin siinä, että kun puhumme jonkun toisen henkilön / etsijän kanssa, niin meidän pitäisi ensin tunnistaa se mistä maailmankuvasta käsin hän puhuu ja sitten puhua hänelle siitä tai seuraavasta maailmankuvasta käsin, joka silloin olisi hänelle se seuraava haaste. Monesti tiedämme kirjojen kautta paljon vielä liian kaukana olevista asioista ja tämä aiheuttaa sekaannusta ja vain turhaa turhautumista ja kyllästymistä eteenpäin menemiseen. Olisi hyvä, jos saisimme itsemme ja henkilön, jolle puhumme,

tunnistamaan oman maailmankuvamme ja etsimisemme tavoitteen selkeästi ja tukemme olisi sitä, että olisimme hänelle läsnä tässä hänen etsimisessään, silloin kun hän tukea tarvitsee ja pyytää. Ja tietenkin myös toisinpäin.

Tietoisuuden tiloissa voi edetä pitkällekin, mutta aina tulee vastaan sitten oma maailmankuva, joka määrittää sen, miten tämän tilan tulkitsee ja näkee elämässään ja mikä on sen merkitys itselle. Jos haluaa pitää jonkin korkean tietoisuuden tilan yllä, niin pitää keskittyä vain siihen ja vetäytyä pois tavallisesta elämästä - mikä ei ole mielekäästä kenenkään kannalta. Siksi olisi hyvä edetä maailmankuvien eli pysyvien tietoisuuden tasojen mukaisessa järjestyksessä ja vauhdissa ja kun "kyllästyy", niin etenee seuraavaan.

Etsijät voisi näin jakaa 3 pääryhmään:

- tietoisuuden tilan nostajat / meditoijat - perinteiset gurut ja idän etsijät
- itsensä kehittäjät ja henkisyyden tavoittelijat - lännen gurut, ja etsijät
- uuden ajan etsijät, jotka yhdistävät lännen ja idän opit evolutiiviseen näkemykseen ja hyvän ja mielekkään elämän toteuttamiseksi kaikille

Olennaista on ymmärtää se, ettei ole yhtä tapaa etsiä, vaan monta eri tapaa ja kaikki ovat tiettyssä elämäntilanteessa ja maailmankuvassa tarpeellisia.

Me elämme ja etsimme eri maailmankuvissa ja evolutiivinen / integraalinen näkemyksemme yhdistää nämä kaikki "elämän ymmärtämiseksi". Se avaa tien aikamme ongelmien ratkaisuun – se

poistaa eriarvoisuuden ja muuttaa sen hyväksytyksi ja ymmärretyksi erilaisuudeksi.

Ilman tätä evolutiivista järjestystä ja ymmärrystä on tullut paljon sekaannusta niin etsijöissä kuin maailmassa yleensä - totuuksien ja todellisuuksien välistä taistelua, joka on aivan turhaa. Evolutiivinen näkemys on avain elämän ymmärtämiseen tiedollisesti ja siten, että siihen tulee "järjestys ja järki".

Maailmankuvat ja arvomaailmat

Tietoisuus on maailmankaikkeuden rakennusainetta ja sen kehitys uusi kertomus elämästä ja evoluutiosta, joka muuttaa kaiken. Ihmisen todellisuuden selitystavat, evoluutiovaiheet ja maailmankuvat ovat uusi tapa todellisuuden, maailman, yhteiskuntien ja ihmisten näkemiseen.

1. evoluutiovaiheen maailmankuvat

- Ominaista - Minä/me olemme oikeassa, muut väärässä
- Todellisuus - Ulkoinen todellisuus, objektiivinen
- Perusmotiivi - Pelko ja sen voittaminen, selviytyminen ulkoisessa maailmassa
- Näkökulma - MINÄ -yksilöllinen ME-yhteisöllinen

Tietoisuuden eri tasoja voidaan kuvata maailmankuvien kautta. Tässä käymme läpi ihmisen 1. evoluutiovaiheen eri kehitysvaiheet. Jokainen meistä käy nämä vaiheet läpi elämänsä aikana, kukin omassa tahdissaan (ei kuitenkaan välttämättä kaikkia). Kulttuureissa eri puolella maailmaa tietoisuuden tasot ovat usein eri vaiheissa. Koska katsomme maailmaa aina omasta maailmankuvastamme,

emme ymmärrä muiden todellisuuksia – uskomme, että ”me olemme oikeassa ja muut väärässä”.

Ensimmäistä kuutta maailmankuvien vaihetta kutsutaan 1. evoluutiovaiheeksi (*1st Tier, Spiral Dynamics* -kehitysnäkemyksen mukaisesti). Nämä ovat niin sanottuja minä- ja me-keskeisiä kehitysvaiheita ja maailmankuvia, joiden kaikkien perustana on elämä henkilökohtaisen minän kautta sekä menettämisen pelko, joka puolestaan pohjautuu kuolemanpelkoomme.

Arkaainen vaihe - SELVIYTYJÄT

- Maailmankuva - 1/1 Arkaainen
- Päämäärä - selviytyminen luonnossa
- Tavoite – elämä vaistojen varassa
- Perusta - fyysinen voima
- SD väri beige
- Alkoi 100 000 vuotta sitten
- Näkökulma on MINÄ -yksilöllinen

Arkaainen maailmankuva on ihmisyyden ensimmäinen taso, ja se kehittyi noin 100 000 vuotta sitten. Päämääränä on selviytyminen luonnossa, kamppailussa muun elämän kanssa ja hengissä pysymisen taitojen kehittäminen. Vaistot ohjaavat toimintaa. Tässä maailmankuvassa eläviä ihmisiä ja kulttuureita on edelleen olemassa Indonesiassa ja Afrikassa.

Heimokulttuuri - HEIMOVELJET JA -SISARET

- Maailmankuva - 1/2 Heimokulttuuri
- Päämäärä - heimon hyvinvointi

- Tavoite – maagisuuden tavoittaminen
- Perusta - heimo/sukuyhteisö
- SD väri violetti
- Alkoi 50 000 vuotta sitten
- Näkökulma ME-yhteisöllinen

Arkaaisen vaiheen ongelmiin evoluutio loi ratkaisuksi uuden maailmankuvan, jonka osa ihmisistä omaksui, ja jonka myötä kehitys pääsi jatkumaan. Heimokulttuuri syntyi noin 50 000 v. sitten. Tässä vaiheessa kehittyvät muun muassa usko luonnon jumaliin, henkiin ja yliluonnolliseen, maagiseen. Heimokeskeisiä kulttuureja löytyy maailmasta edelleen, noin 5 % maailman väestöstä kuuluu niihin (2007). Heimokulttuurissa yksilöllisyys oli vielä piilossa, mutta pian syntyi vahvoja yksilöitä edistämään kehitystä.

Soturikulttuuri – TAISTELIJAT

”Uhmaikäinen kiukutteleva ”kukkulan kuningas” - kun kasvoja ei saa menettää”

- Maailmankuva - 1/3 Soturikulttuuri
- Päämäärä - taistelun voittaminen
- Tavoite - kasvojen säilyttäminen
- Perusta - oma minä
- SD väri punainen
- Alkoi 10 000 vuotta sitten
- Näkökulma MINÄ -yksilöllinen

Heimokulttuuria seuraa uusi maailmankuva, soturikulttuuri, joka alkoi noin 10 000 vuotta sitten. Tässä vaiheessa erillisyyden harha, omat tarpeet sekä egon korostaminen saavat alkunsa. Raakuus, väkivalta, kapina, sankaruus ja perinteiden ja rajojen rikkominen ovat soturikulttuuria kuvaavia teemoja. Maailmassa on soturikulttuurissa eläviä aikuisia reilusti, jopa 20 % väestöstä. Suuri epäkohta tässä maailmankuvassa on puuttuva moraalintaju, joka saattaa tulla ilmi silloin, kun soturi saa käyttöönsä seuraavien kehitysvaiheiden kehittämää teknologiaa. Tätä vaihetta voidaan pitää varsinaisesti egon syntymisen vaiheena.

Traditionaalinen - USKON JA TOTUUDEN PUOLUSTAJAT

”Elämää ulkoisen auktoriteetin vallan alla”

- Maailmankuva - 1/4 Traditionaalinen
- Päämäärä - pelastus / totuus
- Tavoite - moraalit
- Perusta - usko/mystiikka
- SD väri sininen
- Alkoi 5 000 vuotta sitten
- Näkökulma ME-yhteisöllinen

Soturivaihetta seuraa traditionaalinen maailmankuva, joka alkoi noin 5 000 vuotta sitten. Traditionaalinen maailmankuva on hallitseva tällä hetkellä - noin 55 % maailman väestöstä elää siinä. Traditionaaliselle ihmiselle on ominaista ulkoisilta auktoriteeteilta tulevien uskomusten omaksuminen. Tässä vaiheessa saavat alkunsa eri uskonnot, säännöt, moraalit, lait, kirjanoppi, hyvä ja paha sekä oikea ja väärä. Päämääränä on pelastus ja annetun totuuden

vahvistaminen ja sen mukaisesti eläminen. Koti, isänmaa, uskonto – kuvastaa tätä maailmankuvaa.

Moderni - MENESTYKSEN SAALISTAJAT

”Kaikki minulle nyt heti paikalla - elämä on elettävä nyt ja täysillä”

- Maailmankuva - 1/5 Moderni
- Päämäärä - hyvä elämä
- Tavoite - menestys
- Perusta - tiede
- SD väri oranssi
- Alkoi 1000 vuotta sitten
- Näkökulma MINÄ -yksilöllinen

Traditionaalisen maailmankuvan arvomaailmaa vastaan nousi kapinoimaan moderni maailmankuva noin 300 vuotta sitten. Tässä maailmankuvassa on olennaista yksilöllisyyden korostaminen, individualismi, mutta toisin kuin soturikulttuurissa, se ei tapahdu tietoisesti muiden kustannuksella. Nyt olemme kuitenkin huomanneet, että se tapahtuu luonnon kustannuksella.

Modernissa maailmankuvassa elää tällä hetkellä n. 15 % maailman väestöstä. Tyypillistä ovat rajojen rikkominen, perinteisten rajoittavien arvojen rikkominen. Hyvä elämä on modernille mitattavissa ulkoapäin tulevalla materiaalilla - ulkoista maailmaa korostetaan ja sisäinen maailma saatetaan kieltää. Moderni kehittää rationaalista ajatteluumme. Jatkuva aineellinen kehittyminen on väistämätöntä, mutta se on nyt mennyt yli maapallomme

kestokyvyn. Hetkellisen ratkaisun tähän ongelmaan luo postmodernismi.

Postmoderni - YHTEISEN AATTEEN KANNATTAJAT

”Itsekkäät hyväntekijät elämysmatkalla - oman aatteen ja paremmuuden puolustajat”

- Maailmankuva - 1/6 Postmoderni
- Päämäärä - humanisuus ja moniarvoisuus
- Tavoite - aate/yhteisöllisyys
- Perusta - arvot
- SD väri vihreä
- Alkoi 150 vuotta sitten
- Näkökulma ME-yhteisöllinen

Postmoderni maailmankuva alkoi kehittyä noin 150 vuotta sitten. Tällä hetkellä n. 5 % maailman ihmisistä on postmoderneja. Postmodernismin arvoihin kuuluvat yhteisöllisyys ja moniarvoisuus, kun modernissa, painotus on yksilöllä ja vallitsevalla kulttuurilla. Vasta postmodernissa maailmankuvassa meillä on mahdollisuus alkaa ymmärtää myös erillisyyttämme, luotua omakuvaamme ja sen merkitystä ja vaikutusta elämämme. Postmoderni tavoittelee rauhan saavuttamista ja työskentelee yhteisen hyvän vuoksi. Usein tämä ilmenee ns. yhden asianliikkeenä kuten ympäristöliike, naisasialiike, eläinten oikeuksien puolustaminen, rauhanliike. Postmoderniin maailmankuvaan voi kasvaa, kun on läpikäynyt modernin vaiheen loppuun asti.

Kaikissa maailmankuvissa ennen integraalista / evolutiivista ja holistista maailmankuvaa, joista käytän nimitystä elämälle myönteiset maailmankuvat, tunnuslauseena on "Ajattele kuin me, koska me olemme oikeassa". Päästäksemme "uuteen aikaan", meidän on käytävä myös postmoderni maailmankuva loppuun asti.

2. evoluutiovaiheen maailmankuvat

2. evoluutiovaihetta (*2nd Tier*) voidaan kutsua elämälle myönteiseksi maailmankuvaksi ja arvoperustaksi.

- Ominaista - minä/me olemme samanlaisia ja erilaisia
- Todellisuus - subjektiivinen todellisuus
- Perusmotiivi - elämä ja sen kunnioittaminen, sisäisen ja ulkoisen kokemusmaailman eheytyminen
- Näkökulma – elämän ja evoluution näkökulma

2. evoluutiovaiheen ensimmäinen vaihe on "*integrative*" eli integraalinen, yhdistävä ja eheyttävä, kokonaisvaltainen maailmankuva. Se alkoi kehittyä n. 50 vuotta sitten. Integraaleja ihmisiä on maailmassa alle 1 %, vaikkakin määrä on jatkuvasti kasvussa. Tämä maailmankuva ymmärtää ja tiedostaa ensimmäistä kertaa kaikkien aikaisempien maailmankuvien tarkoituksen ja sen, että jokainen maailmankuva on ollut välttämätön kehittymisemme kannalta. Integraali ymmärtää, että

Postmodernia seuraava, evolutiivinen ja integraalinen elämä tarkoittaa elämää henkilökohtaisen, itsekkään minämme yläpuolella - minän, joka on pääasiallinen syy psykologisille ja mielellemme

ongelmille, sairauksille, kivuille ja kärsimyksille. Tätä minää kutsumme myös egoksi.

Kehitys jatkuu edelleen, mutta uusien esiin tulevien kulttuurien ja maailmankuvien ominaisuuksista emme voi vielä varmasti tietää. Ne ovat vasta syntymässä ja muotoutumassa. Integraalisessa maailmankuvassa voidaan ensimmäistä kertaa löytää todellisia ratkaisuja ihmisille ja ihmiskunnan maapallolla aiheutetuille ongelmille. Integraalinen osaa tarjota työkaluja muille heidän omista maailmankuvissaan ja puhua yhteisellä kielellä. Tämä ymmärrys perustuu tietoisuuteen, jota me olemme, ja jonka evolutiivinen ja integraalinen ihminen ensimmäistä kertaa nyt tietää, ja jota hän kokee olevansa.

TODELLISUUDEN SELVITTÄJÄT

- Maailmankuva - 2/1 Integraalinen
- Päämäärä - todellisuuden eheys ja näkeminen suoraan
- Tavoite - tietoinen läsnäolo
- Perusta - aito minuus elämänä
- SD väri keltainen
- Alkoi 50 vuotta sitten
- Näkökulma MINÄ -yksilöllinen, mutta ei egoistinen

MAAILMANYHTEISÖN JÄSENET

- Maailmankuva - 2/2 Holistinen
- Päämäärä - maailman yhteisö
- Tavoite - globaalitietoisuus ja -yhteys
- Perusta - aito yhteisöllisyys maailmanyhteisönä

- SD väri turkoosi
- Alkoi 30 vuotta sitten
- Näkökulma ME-yhteisöllinen

Seuraavista vaiheista on liian aikaista vielä sanoa mitään.

Esitys pohjautuu Spiral Dynamics teoriaan, joka on meemipohjainen biospsykososiaalinen näkemys ihmisten, yhteisöjen ja yhteiskuntien evoluutiosta muuttuvissa elinolosuhteissa (Don Beck, Chris Cowan).

Eri käsitykset ja uskomukset hyvästä ja pahasta

Ihmisen elämää määrittävät merkittävästi eri käsitykset ja uskomukset siitä mikä on perimmiltään hyvää ja mikä pahaa. Nämä käsitykset ja uskomukset vaihtuvat sitä mukaan, kun etenemme tietoisuuden kehityksessämme ja laajennamme tietoisuuttamme itsestämme, elämästämme ja ympäröivästä todellisuudesta – kun vaihdamme maailmankuvaamme ja arvojamme.

Mikään käsitys tai uskomus hyvästä ja pahasta ei sinänsä ole oikein tai väärin, vaan ne ovat vain eri ilmentymiä / tulkintoja eri kehitysvaiheissamme - vaikka usein väitämme juuri oman käsityksemme ja uskomuksemme olevan se oikea ja muut vääriä.

Seuraavassa on hyvin yksinkertaistettu näkemys hyvästä ja pahasta sen eri kehitysvaiheissaan, mutta osoittaa hyvin sen, kuinka yhtä ja ainoaa totuutta hyvästä ja pahasta ei ole olemassa.

Nämä uskomukset hyvästä ja pahasta syntyvät ihmisestä käsin (alkaen soturi vaiheesta):

- **Soturi / ego** - se on hyvää minkä minä sanon olevan hyvää, pahaa

on se mikä estää minua tätä toteuttamasta - ego on hyvä

- **Traditionaalinen / usko** - hyvää on se minkä ulkoinen auktoriteetti meille ilmoittaa (jumala, esivalta, perinne), pahaa on tämän vastaisesti toimiminen - usko on hyvä
- **Moderni / tiede** - hyvää on "oikea tieto", jonka voimme löytää todellisuutta tutkiessamme, pahaa on "väärä tieto" joka estää meitä ymmärtämästä todellisuutta - tieto on hyvä
- **Postmoderni / ihminen** - hyvää on se mikä edistää minun, toisten ihmisten tai luonnon hyvää ja tämän hyvän toteuttamista omassa elämässäni, pahaa on se mikä estää minua näin tekemästä - minä olen hyvä

Nämä uskomukset syntyvät elämästä ja evoluutiosta käsin:

- **Integraali / elämä** - hyvää on se mikä on "elävää ja liikkeessä", pahaa on se mikä on "kuollutta ja pysähtynyttä" - evoluutio on hyvä
- **Holistinen / maapallo** - hyvää on se mikä ylläpitää ja edistää elämämme todellista hyvinvointia ja ihmiskuntamme ja maapallomme elinvoimaisuutta ja monimuotoisuutta, pahaa on se mikä ei näin tee - elämä on hyvä

Hyvää ja pahaa ei ole olemassa:

- **Ykseys / kaikkeus** - kaikki on yhtä eikä siitä voi erottaa hyvää tai pahaa, ne ovat suhteellisia käsitteitä, joita ei absoluuttisessa todellisuudessa ole - kaikki on hyvää

Nämä eri käsitykset ja uskomukset hyvästä ja pahasta ovat evoluution meille luomia keinoja selviytyä sisäisessä ja ulkoisessa maailmassamme. Kun ne eivät enää toimi tämän selviytymisemme eduksi, niin me ”vaihdamme” käsitystämme ja uskomustamme seuraavaan laajempaan käsitykseen ja uskomukseen, joka tarjoaa paremman keinon selviytyä muuttuneissa olosuhteissa. Kunnes jälleen on aika mennä eteenpäin.

Eri käsitykset ja uskomukset todesta ja ei-todesta

Ihmisen elämää määrittävät merkittävästi myös eri käsitykset ja uskomukset siitä, mikä on perimmiltään totta ja mikä ei. Mitä pidämme todellisuutena, jossa meidän olisi hyvä elää. Eri todellisuuskäsitykset vastaavat perimmiltään kysymyksiin Kuka minä olen? ja Mikä on totta? Nämä käsitykset ja uskomukset vaihtuvat sitä mukaan, kun etenemme tietoisuuden kehityksessämme ja laajennamme tietoisuuttamme itsestämme, elämästämme ja ympäröivästä todellisuudestamme.

Mikään käsitys tai uskomus siitä, mikä on totta, todellista ja mikä ei, ei sinänsä ole oikea tai väärä, vaan ne ovat vain eri ilmentymiä / tulkintoja eri kehitysvaiheissamme - vaikka usein väitämme juuri oman käsityksemme ja uskomuksemme olevan se oikea ja muut väärä.

Seuraavassa on hyvin yksinkertaistettu näkemys todesta ja todellisuudesta sen eri ilmenemismuodoissaan, mutta osoittaa hyvin sen, kuinka yhtä ja ainoaa totuutta todesta ei ole olemassa.

Nämä ovat luotuja todellisuuksia:

- **Uskonto** - Todellista on se mitä meille on ”jumalallisesti”

ilmoitettu todeksi, todellisuus perustuu tähän uskomukseemme tämän ilmoituksen totuudellisuudesta. Todellisuus perustuu uskoon ja siihen että uskomme tähän luodun todellisuuden todeksi.

- **Tiede** - Todellista on se, minkä tiede sanoo objektiivisesti olevan totta ja joka perustellaan tieteellisiin tosiasioihin perustuen. Todellisuus perustuu tietoon ja siihen että tiedämme tämän ulkoisen todellisuutemme olevan totta.
- **Henkisyys** - Todellista on se, minkä sisäinen kokemuksemme kertoo meille olevan totta ja jonka ajatuksemme, tunteemme ja vaistomme todistavat todeksi. Todellisuus perustuu kokemukseemme ja siihen, että koemme tämän sisäisen todellisuutemme todeksi.

Elämä on luova todellisuus

- **Elämä / todellisuus** - Todellista on se mitä elämässämme on ja tapahtuu. Todellisuus perustuu elämään ja elämiseen ja siihen mitä on ja tapahtuu ilman tulkintaa siitä mitä on ja tapahtuu.

Tietoisuus on kaikkien todellisuuksien perusta

- **Tietoisuus** - Tietoisuus on se, jossa kaikki on ja tapahtuu. Todellisuus perustuu tietoisuuteen ja siihen, että me olemme tietoisia.

Uskonto, tiede ja henkisyys ovat itsenäisiä ja omalakisista uskomusjärjestelmiä, jotka pois sulkevat muut

todellisuusjärjestelmät tai pitävät niitä vajavaisina tai puutteellisina kuvauksina todellisuudesta.

Elämä, ja todellisuus jota se ilmentää, sisältää kaikki aiemmat todellisuudet, mutta ymmärtäen, että ne ovat luotuja, vajavaisia ja puutteellisia todellisuuden kuvauksia - todellisuuksia jotka ovat syntyneet tulkinnan kautta. Elämä ja sitä ilmentävä todellisuus ylittää ja sisältää kaikki eri todellisuudet - myös omansa.

Elämme monessa eri evolutiivisessa vaiheessa

Me elämme ja olemme aina siis jossakin evolutiivisessa tietoisuuden tilassa ja erilaisissa tietoisuuden tasoissa eli maailmankuvissa ja niiden eri vaiheissa suhteessa toisiimme - tiedostamme sitä tai emme. Tämä tietoisuuden tilan ja tason erilaisuus ja erivaiheisuus aiheuttavat sen, että näemme todellisuuden hyvin monella eri tavalla. Meidät on opetettu näkemään todellisuus objektiivisena itsemme ulkopuolisena todellisuutena, joka on kaikille sama. Nyt tiedämme kuitenkin, että näin ei asian laita ole – esimerkiksi kvanttifysiikka osoittaa, että ei ole olemassa todellisuutta ilman havaitsijaa eli havaitsija luo aina oman subjektiivisen todellisuutensa.

Tietoisuuden tasossa eli rakenteessa, johon maailmankuvamme ja arvomme perustuvat on erilaisia vaiheita:

- sisääntulo - herääminen, sisäistäminen
- huippuvaihe - vakiintuminen, huipulla oleminen
- poistuminen - kyllästyminen, vastustaminen, irtaantuminen

Heräämisvaiheessa olemme heränneet aiemman maailmankuvamme soveltumattomuuteen sekä omaan sisäiseen

että ulkoiseen maailmaamme ja silloin seuraava maailmankuva ja sen arvot alkavat kiinnostaa meitä ja toimia ”outona houkuttimena”. Alamme omaksua ja sisäistää uusia arvoja ja huomaamme niiden tuottavan meille parempaa tyytyväisyyttä ja elämisen iloa sekä elämällemme tarkoitusta. Kun uusi maailmankuva vakiintuu ja siitä tulee vallitseva ja pääasiallinen tapamme katsoa maailmaa, olemme elämäämme tyytyväisiä, onnellisia ja keskitymme vain tämän uuden elämämme elämiseen ja siitä nauttimiseen. Niin kauan kuin tämä maailmankuva ja sen arvot tuottavat tyytyväisyyttä, iloa ja elämän tarkoitusta elämäämme eikä siis ole ristiriidassa sisäisen ja/tai ulkoisen maailmamme kanssa, niin me elämme siinä tyytyväisinä.

Mikäli sisäisessä ja / tai ulkoisessa maailmassamme kuitenkin tapahtuu muutoksia, alamme pikkuhiljaa kyllästyä tähän elämäämme, ja alamme sitä jopa vastustaa, ja etsiä uusia arvoja ja ratkaisuja elämällemme. Lopulta kun löydämme uusia arvoja, jotka paremmin vastaavat sisäistä ja ulkoista todellisuuttamme, irtaannumme vallinneesta maailmankuvastamme, arvoistamme ja niiden määrittämästä elämästämme. Ja näin kaikki alkaa uudestaan alusta ja herääminen seuraavaan tietoisuuden tasoon eli maailmankuvaan käynnistyy.

Kussakin maailmankuvassa ja sen eri vaiheessa näemme siis todellisuuden maailmankuvan ja sen eri vaiheen luomassa todellisuuskuplassa, joka luo näkemisemme ja ymmärtämisemme rajat. Näemme tämän oman evolutiivisen asemamme ja vaiheemme eli todellisuuskuplamme sisälle vain, kun tarkastelemme sitä läsnäolon tilasta käsin eli olemme väliaikaisesti tai pysyvästi mieleemme ehdollistumista vapaita. Tällöin subjektina eli subjektiivisena todellisuutena ollut maailmankuvamme ja arvomme

muuttuvat objektiksi ja pystymme täten näkemään tämän maailmankuvan ja siihen kuuluvat arvot, ei ainoana, vaan yhtenä monista eri maailmankuvista ja arvomaailmoista. Tämä läsnäolon kautta tapahtuva subjektin ja objektin vaihto on tarpeellista, koska muuten emme voi tietoisuuden tasoamme vaihtaa ilman suurta kriisiä, konfliktia tai kärsimystä. Läsnäolon tilassa olemista voimme kutsua uudeksi subjektiksi, jonka kautta maailman nyt näemme.

Toinen tie tietoisuuden tason vaihtoon on siis ns. kärsimyksen tie, jossa murros tapahtuu ilman tietoista tietoisuuden tilan nostamista eli emme ole tietoisia siitä mitä tapahtuu. Tätä voimme kutsua radikaaliksi ja yllättäväksi heräämiseksi tai antautumiseksi uuteen tietoisuuden tasoon eli maailmankuvaan ja arvoihin. Koska emme ole tietoisia siitä mitä tapahtuu, se tuottaa monesti jälkikäteen todellista hämmennystä tai sitten välinpitämättömyyttä siihen mitä tapahtui ja etukäteen todellista kärsimystä, kipua ja jopa ahdistusta. Joka tapauksessa elämämme muuttuu silloin yhdellä kertaa radikaalisti ja siihen sopeutuminen voi viedä jopa vuosia. Näin on ainakin omassa elämässäni ollut.

Läsnäolon tilassa olemme siinä mielessä maailmankuvattomia, että olemme ainakin hetkellisesti irti niihin ehdollistumisestamme ja siksi läsnäolon tila mielen takaisessa tietoisuudessa ja todellisuudessa on hyvin samanlainen meille kaikille. Vain sanoiksi muutettu tulkinta sitten eroaa riippuen vallinneesta maailmankuvasta ja arvoista. Voimme puhua vain sillä maailmankuvamme kielellä, jonka osaamme.

Me elämme yleensä aina elämäämme arkitietoisuudessamme eli siinä todellisuuskuplassa, johon maailmankuvamme ja sen eri vaiheet

meidät asettaa – elämme arvojemme kautta tulkittua elämää. Mielen takaisessa tietoisuudessa / läsnäolossa emme useinkaan voi elää kuin lyhyitä aikoja, sillä vain ulkoiseksi ja sisäiseksi todellisuudeksi manifestoitunut elämämme on se, minkä voimme todelliseksi tiedostaa. Suuri ero on toki siinä, olemmeko mieleemme ehdollistuneita vai emme, mutta aina todellisuutemme on subjektiivinen, pois lukien ne hetket, kun olemme täydellisesti läsnä. Vasta kun olemme saavuttaneet integraalisen tietoisuuden tilan ja tason, voimme nähdä aiempien maailmankuvien todellisuuskuplat ja ymmärtää, että myös itse integraaleina elämme omassa, mutta aiempaa laajemmassa subjektiivisessa todellisuudessamme. Mutta silloinkaan emme voi kuin tiedollisesti nähdä eteenpäin tuleviin tietoisuuden tiloihin ja tasoihin.

Kun puhumme mielen takaiselle tietoisuudelle tai läsnäololle antautumisesta, niin kysymys on aina oman sen hetkisen todellisuuskuplan ylittämisestä ja sen näkemiseksi tarvittavan korkeamman tietoisuuden tilan saavuttamisesta väliaikaisesti pysyvänä. 1 evoluutiovaiheen 3 ensimmäisen maailmankuvan eli arkaaisen, maagisen ja soturin tietoisuuden tasosta antautuminen tarkoittaa irtaantumista alempaan mieleen eli tunteisiin ja vaistoihin ehdollistuneesta mielestämme ja tällöin korkeampi tietoisuuden tila on ylempi mieli eli tietoinen mieli. 1 evoluutiovaiheen kolmen seuraavan eli traditionaalisen, modernin ja postmodernin tietoisuuden tasosta irtaantumista voimme kutsua antautumiseksi, sillä siinä korkeampi tietoisuus on mielen takainen tietoisuuden tila.

Antautuessamme postmodernista tietoisuuden tasostamme antaudumme sille, että on olemassa todellisuus oman henkilökohtaisen erillisen ja erityisen minäkuvamme takana tai

yläpuolella. Tällöin vaihdamme myös evolutiivista vaihetta 2 evoluutiovaiheeseen, jota myös integraaliseksi vaiheeksi ja maailmankuvaksi kutsutaan. Integraalinen maailmankuva jatkaa kehittymistään edelleen ja tuo uusia arvoja elämämme perustaksi. Tietoisuuden kehittyminen tapahtuu edellä mainitussa subjektiivisuuden tilassa, joka hetkellisesti tai väliaikaisesti pysyvänä ylitetään kokemalla eri tietoisuuden tiloja, jotka ylittävät sen hetkisen subjektiivisuuden tilan.

Meillä on siis erilaisia heräämisiä ja antautumisia, mutta yhteistä niille on se, että siinä aina ylitetään vallitseva tietoisuuden tila ja tämä mahdollistaa murroksen seuraavaan tietoisuuden tasoon eli maailmankuvaan. Maailmankuvat eletään aina järjestyksessä eikä niitä voi ohittaa. Vain suuren trauman tai muun vakavan tapahtuman johdosta, voimme myös taantua aiempaan maailmankuvaan, jonka sota, kriisi tai henkilökohtaisessa elämässä tapahtuva muutos kuten läheisen kuolema, vakava sairaus tai fyysinen vaurio aivoissamme, voi aiheuttaa.

Kun käymme tietoisuuden kehittymiseen liittyviä asioita, kokemuksia ja tuntemuksia läpi ja koemme niitä omassa sisäisessä maailmassamme, niin emme voi unohtaa sitä, että koemme nämä aina subjektiivisesti eli oman todellisuuskuplamme sisällä. Ja on erityisen tärkeää muistaa ja hyväksyä se, että nämä eri tietoisuuden tilat, tasot ja niihin perustuvat maailmankuvat ja arvot eivät ole toisiaan parempia tai huonompia. Ne ovat vain tietoisuuden laajuudessa erilaisia ja niihin kaikkiin liittyvät omat sisäiset ongelmansa ja puutteensa kuten myös hyvät puolensa.

Integraalinen maailmankuva ja arvomaailma eivät siis ole millään lailla ihanteellinen tai se ainoa oikea maailmankuva, vaan se on vain yksi, toki hyvin merkittävä vaihe, omassa tietoisuuden kehityksessämme. Meille paras ja oikea maailmankuva ja vaihe on juuri se, missä me kulloinkin olemme ja elämme. Ja kun pystymme tässä sen hetkisessä evolutiivisessa asemassamme ja vaiheessamme elämään läsnäolon tilassa, niin silloin olemme myös avoimia ja valmiita etenemään, silloin kun sen aika tulee. Aina sen aika ei siis ole.

Tiedämme edellä kerrotun todeksi läsnäolon tilassa ollessamme, mutta mielemme haluaa aina luoda suhteellisen aseman eli paremmuuden tai huonommuuden. Se on suhteelliseen todellisuuteen kuuluvan mielemme ainoa mahdollisuus, mutta läsnä ollessamme pystymme tämän mielemme puutteellisuuden ylittämään ja näkemään nykyisen ja tulevan todellisuuskuplamme sisälle. Se mahdollistaa meidän eteenpäin menemisen omassa tietoisuuden kehittämisessämme kohti tietoista evoluutiota ja uuden maailman luomista.

Käyttäytymisemme ja arvojemme yhteys

Puhuimme siitä, että meillä on erilaisia maailmankuvia ja arvoja, joita noudatamme elämässämme ja, että ne vaikuttavat siihen, kuinka käyttäydymme ja elämäämme elämme.

- Mitä nämä maailmankuvat ja niitä määrittävät arvot perimmiltään ovat?
- Paljastuvatko ne käyttäytymisestämme vai mistä saamme ne selville?
- Miten voimme selvittää omat, läheistemme ja kanssaihmistemme maailmankuvat ja arvot?

- Ja pitääkö meidän nämä tietää ja ottaa huomioon?

Siinä kysymyksiä, joita varmasti monesti pohdimme, kun maailma ja ihmiset eivät vastaa sitä todellisuutta, jossa me itse elämme.

Maailmankuvaksi kutsumme sitä elämämme ja todellisuuden näkemisemme ja kokemisemme kokonaisuutta, joka muodostuu maailmankuvan perustana olevien arvojen houkuttelemista ”meemeistä”. Meemit ovat vastine biologisille geeneille ja niiden muodostamalle DNA:lle, mutta ei fyysisen, vaan tietoisuutemme, mielemme, kulttuurisen ja sosiaalisen todellisuutemme rakennusaineina. Meemit muodostavat arvojärjestelmämme eli psykologisen ja sosiaalisen olemassa olemisemme perustan. Ne ovat ideoita, ajatuksia, kieleimme ilmaisuja, muotia, trendejä, ideologioita, ismejä yms., mitä tahansa mikä kopioituu helposti ja leviää mielissämme kuten geenimme kopioituvat ja leviävät lisääntyessämme. Meemeistä muodostuu kulttuurimme eri ilmenemismuodot ja ovat näin kulttuurin ja myös arvojemme rakennusainetta.

Kun tietyn tyyppiset meemit kasaantuvat yhteen ja muodostavat selvästi toisistaan erottuvia ”meemikasautumia”, niin voimme sanoa, että ne ilmentävät tiettyä arvoa tai arvomaailmaa, jonka houkuttelemana ne kerääntyvät yhteen ja muodostavat ”mielemme maailman”. Niillä on sisäinen yhteys ja eheys näihin arvoihin. Näistä arvoista muodostuu sitten maailmankuvamme ja arvomme, jotka määrittävät sen mitä pidämme totena tai valheena, oikeana tai vääränä, hyväksyttävänä tai ei-hyväksyttävänä, hyvänä tai huonona jne. eli niistä muodostuu suhteellinen ja subjektiivinen

todellisuutemme. Ja koska meillä on erilaisia arvoja, niin meillä on myös erilaisia maailmankuvia ja todellisuuksia, joissa elämme.

Arvomme syntyvät luonnon ja elämän omien lainalaisuuksien mukaisesti ja ovat osa meidän biopsykososiaalista kehittymistämme tai laajemmin tietoisuuden kehittymistämme. Nämä eri arvomme ja maailmankuvamme muodostavat hierarkkisen, holarkisen, spiraalin muotoisen jatkuvasti yhä kompleksisempia ja vapaampia uusia järjestyksiä kohti kulkevan ja avautuvan tietoisuuden tietoiseksi tulemisen prosessin, joka puolestaan muodostaa oman elämämme evolutiivisen prosessin. Tämä prosessi määrittää missä järjestyksessä ja millä tavoin oma tietoisuutemme avautuu yhä laajemmaksi ja vapaammaksi ja näkemykseksi ja tulkinnaksi todellisuudesta, jossa elämme ja jonka itse arvojemme kautta luomme.

Meillä voi olla yksi maailmankuva ja arvomaailma, joka on vallitseva ja määrittää näin ollen sen todellisuuden, jossa elämme ja jonka todeksi uskomme. Mutta yleensä tilanne on kuitenkin se, että meillä on eri maailmankuvien kokoelma, jossa eri maailmankuvat ilmentävät omia sisäisiä arvojaan eri lailla riippuen siitä missä kulttuurisessa tai elämän yhteydessä niitä ilmennämme. Meillä voi olla erilainen arvoperusta esimerkiksi suhteessamme uskontoon, urheiluun, työhön ja politiikkaan ja voimme eri tilanteissa ilmentää näitä eri arvoja eri vahvuudella. Suhteessamme uskontoon voimme olla hyvinkin traditionaalisia ja perustaa näkemyksemme elämän perustasta Jumalan kaikkivoipaisuuteen tai ainakin korkeamman voiman olemassaoloon. Urheilussa voimme olla viehättyneitä kamppailulajeihin ja yksilösuorittamiseen, jossa voittaminen on tyydytystä tuottavaa ja kuvastaa täten modernia arvomaailmaa. Työssämme voimme olla jo kyllästyneitä moderniin suorittamiseen ja

arvostamme yhteisöllisyyttä ja yhdessä tekemistä eli ilmennämme postmodernia arvomaailmaa. Poliitikassa voimme taas olla välinpitämättömiä ja passiivia, emmekä halua mitenkään ilmentää maailmankuviamme sen kautta.

Spiral Dynamics kirjassa, joka on tämän biopsykososiaalisen ”kehitysdynamiikan” eräs perusteos, on kuvattu tätä maailmankuvien miksausta sipulina, jossa eri kerrokset edustavat eri maailmankuvia ja jossa nämä kerrokset voivat olla joistain kohdin rikki tai vajavaisia. Tällöin aiempien maailmankuvien arvot pääsevät vaikuttamaan elämäämme ja valintoihimme eri elämänalueilla. Olemme ehdollistuneet eri asioissa eri arvoihin ja maailmankuviin ja ilmennämme niitä eri meemeillä kulttuurisessa ja sosiaalisessa kanssakäymisessämme.

Voimme helposti päätyä sen kaltaiseen päättelyyn, että koska joku ihminen käyttäytyy tietyllä tavalla, niin tämä käyttäytyminen paljastaa tämän ihmisen maailmankuvan ja arvot. Mutta näin ei kuitenkaan aina ole vaan päinvastoin – arvomme määrittävät käyttäytymisen. Sama käyttäytyminen voi perustua hyvinkin erilaisten arvojen toteuttamiseen ja vasta kun tunnistamme ja tiedämme mitkä nämä käyttäytymisen perustana olevat arvot ovat, tiedämme maailmankuvan ja täten tietyn käyttäytymisen perusteen. Eli käyttäytymisemme motiivi ratkaisee maailmankuvan.

Me voimme olla hyvinkin kiinnostuneita esimerkiksi ”rahan tekemisestä”, jota pidämme modernina käyttäytymismuotona. Mutta ”rahan tekemisen” syynä voi olla myös esimerkiksi rahan kerääminen oman seurakuntamme uskonnolliseen työhön ja motiivina on näin Jumalan palveleminen, eikä se, että rahan

ansaitseminen sinänsä tuottaisi elämäämme sisältöä ja onnellisuutta hankittavien tavaroiden avulla eli olisi materialistisen maailmankuvamme toteuttamista. Postmodernissa arvomaailmassamme rahan ansaitseminen tehokkaasti ja innostuneesti voi olla oman elämämme parantamiseen ja hyvän olon tuottamiseen tähtäävää rahan keräystä eli esimerkiksi väline oman postmodernin unelmamme toteuttamiselle – haluamme muuttaa maalle ja ostaa talon sieltä, lähteä matkalle Intiaan ja meditoimaan siellä tai pitää sapattivuoden ansiotyöstämme. Emme voi siis suoraan käyttäytymisestämme lukea maailmankuvaa ja sitä luovia arvoja, vaan vasta tämän käyttäytymisemme syy eli motiivi paljastaa ao. arvot. Se, että olemmeko itse kuinka tietoisia näistä valinnoistamme ja arvoistamme eläessämme elämäämme, on tietenkin hyvin yksilöllistä ja vaihtelevaa ja riippuu kulloisestakin tietoisuuden tilastamme ja tasostamme sekä evoluutiovaiheestamme.

On vielä tilanteita, joissa maailmankuvien ja arvojen selville saaminen voi olla hankalaa. Eräs on läsnäolo mielen takaisessa tietoisuudessa ja todellisuudessa, jolloin olemme hetkellisesti tai jopa pitempiä aikoja ns. maailmankuvattomia ja mahdollisesti etsimässä uusia ja vaihtamassa vanhoja arvojamme ja siten myös maailmankuvaamme. Tällöin voimme olla hyvin kiinnostuneita eri maailmankuvista ja arvoista ja ilmentää niitä myös omassa elämässämme.

Mikäli olemme omassa tietoisuuden kehityksessämme jo integraalisessa vaiheessa, niin silloin voimme lisäksi ilmentää kaikkia aiempia maailmankuvia ja arvoja ja ilmentää niitä aidosti. Eli läsnäolon ja integraalisuuden vallitessa emme ole arvojemme ja maailmankuviemme automaattisia toteuttajia, vaan olemme vapaita niistä ja vapaat valitsemaan ja ohjaamaan omaa käyttäytymistämme.

Jos ja kun palaamme tietoiseen mieleemme, niin silloin alitajuntaamme ohjelmoidut arvomme alkavat jälleen luoda maailman näkemisemme ja kokemisemme todellisuutta.

Meidän olisi hyvä tiedostaa omat arvomme ja maailmankuvamme, jotta voisimme paremmin ymmärtää ja myös ratkaista niiden mahdollisesti luomia ristiriitoja ollessamme tekemisissä kanssaihmistemme kanssa. Kun ymmärrämme erilaisten arvojen olemassaolon ja merkityksen todellisuuden syntymisessä, niin pystymme silloin myös helpommin hyväksymään näitä erilaisia arvoja ja niiden ilmentymistä arkielämässämme ja muissa ihmisissä. Arvojen välinen taistelu ei yleensä johda mihinkään positiiviseen.

Toisaalta, kun tunnemme omat arvomme ja niiden ilmenemisen elämässämme maailmankuvamme kautta, pystymme myös huomaamaan, mikä niissä mahdollisesti on ristiriidassa sisäisen ja ulkoisen todellisuutemme kanssa ja aiheuttaa meille tyytymättömyyttä ja jopa tyhjyyden tunnetta tai ahdistusta elämäämme. Kun tiedostamme tämän arvojemme ja todellisuutemme välisen ristiriidan, pystymme sen paremmin myös korjaamaan muuttamalla arvojamme ja maailmankuvaamme paremmin sisäiseen ja ulkoiseen todellisuuteen sopivaksi. Ja kun harmonia arvojen ja todellisuuden välillä jälleen syntyy, olemme tyytyväisiä elämäämme ja onnellisia. Elämällemme syntyy tarkoitusta ja tarvittava muutos tietoisuuden kehittyessämme ei tuota enää myöskään muutosvastarintaa ja muutoksen epämukavuutta.

Omat ja kanssaihmistemme käyttäytymistä määrittävät arvot saamme selville yksinkertaiseksi kysymällä.

- Miksi käyttäydyt tai minä käyttäydyn noin?

- Mitä ao. käyttäytyminen sinulle ja minulle tuottavat?
- Mihin arvoomme ja sitä kautta tosiuskomukseemme käyttäytymisemme perustuu?

Ja tietenkin myös toisinpäin - miksi jokin käyttäytymisemme tuottaa meille tyytymättömyyttä ja silti jatkamme sitä? Vain arvojamme ja täten tosiuskomuksiamme todellisuudesta muuttamalla voimme muuttaa käyttäytymistämme ja ratkaista sisäisessä ja / tai ulkoisessa todellisuudessamme olevien ”epäharmonioiden” aiheuttamia ongelmia. Kun muutamme arvojamme, muuttuvat sen houkuttelemat meemit ja suhtautumisemme eri kulttuurisiin, sosiaalisiin ja elämämme todellisuuksiin ja sitä kautta se mitä pidämme oikeana tai vääränä, totena tai ei-totena. Ja se, minkä tiedämme ja tunnemme olevan totta meille, on totta meille meidän subjektiivisessa todellisuudessamme. Ja kun tämän myös tiedostamme, niin hyväksymme helpommin myös muiden subjektiiviset todellisuudet, arvot ja niihin perustuvan käyttäytymisen. Oman sisäisen ja ulkoisen elämämme harmonia on elämän harmoniaa ja mahdollistaa helpomman elämän meille kaikille.

Läsnäolon tilassa tapahtuva muutos- ja murrosprosessi

Kun vallitseva sisäinen tai ulkoinen maailmamme ei enää tuota meille sitä elämän tyytyväisyyttä, jota hyvän ja onnellisen elämän oletamme meille tarjoavan, alamme kaivata jotakin uutta sisältöä elämäämme ja lähdemme liikkeelle. Usein meistä tulee henkisyden tai tietoisuuden etsijöitä eli lähdemme etsimään todellista itseämme, joka paremmin toisi tyytyväisyyden ja onnellisuuden takaisin

elämäämme. Se, mitä konkreettisesti teemme tai lähdemme etsimään, ei ole meille useinkaan lainkaan selvää, mutta sisäinen tarve etsinnällemme on kuitenkin syntynyt ja jollakin tavalla se alkaa purkautua toiminnaksi.

Kuten kaikessa elämäämme ja tietoisuutemme tilaan ja tasoon eli kokemassamme tietoisuudessamme ja sen kautta tapahtuvassa todellisuuden tulkinnassamme vaikuttavissa muutoksissa, elämän omat prosessit ja toimintaperiaatteet luovat tarvittavan dynamiikan ja selityksen muutos- ja murrostapahtumille. Kaaos- ja kompleksisuusteoritiat luovat dynamiikan ja selityksen muutokselle ja murrokselle ”uuteen järjestykseen”, jossa tiivistyy seuraavan tietoisuuden tasoamme vastaava maailmankuva ja arvot uudeksi elämämme ja todellisuuden näkemisemme perustaksi.

Kun lähdemme sisäisestä tarpeestamme liikkeelle ja etsimään uutta, niin muutos- ja murrosprosessi mahdollistuu parhaiten läsnäolon tilastamme käsin. Silloin näemme aiempien ja tulevien maailmankuvien ja arvojen ominaispiirteitä ja voimme hyväksyä ne ”mahdollisuuksiksi”. Läsnäolo tarkoittaa väli aikaista tai jopa vain hetkellistä läsnäolon kokemusta mielemme ja sen ehdollistumien takana. Läsnäolo vapauttaa meidät näkemään todellisuuden ns. suoraan, ilman mielemme ehdollistumia ja niiden luomaa erillistä ja erityistä omakuvaa.

Uutta tyytyväisyyden ja onnellisuuden lähdeä etsiessämme kasvatamme mielemme tiedostamista tai mielemme takaista tietoisuuttamme tuomalla tähän tietoisuuteemme lisää näkemyksiä, tietoa, kokemuksia, tunteita ja tapahtumia. Luemme kirjoja, käymme seminaareissa, keskustelemme näistä asioista ystäviemme kanssa,

pohdimme kuumeisesti kaikkea uutta ja näin luomme itsellemme ”kaaoksen partaalle” johtavan tilanteen.

Kaaoksen partaalla muutokseen tarvittava epämukavuus ja jopa ahdistus lisääntyvät, mutta ne ovat vain tarpeellisia todisteita meille siitä, että olemme muuttumassa, ja että tietoisuudessamme tapahtuu muutoksia. Se tuntuu epämukavuutena, koska emme voi vielä tietää mitä meissä tapahtuu. Mieleemme ei sitä voi meille selittää, koska muutos ja tuleva murros tapahtuvat mielemme takaisessa todellisuudessa, ei suhteellisessa mielemme arkitodellisuudessa. Kaikki ”lisäinformaatio” on kuitenkin tarpeen, jotta uuden tietoisuuden tason tiivistymiselle olisi riittävästi aineksia.

Kun kasvatamme informaation määrää tietoisuudessamme, alkaa tämä informaatio itsestään luoda uusia kytkentöjä, purkaa aiempia kytköksiä ja muodostaa ”informaatiokasautumia” tietoisuuteemme ja nämä sisällyttävät yhä enemmän uuden tietoisuuden tason vaatimia aineksia itseensä. Itse emme tätä uutta integroituvaa järjestystä vielä pysty ymmärtämään tai näkemään.

Kun pystymme säilyttämään läsnäolon eli mielen takaisen tietoisuuden tilamme mm. meditaation, hyväksynnän tai tahtomme avulla, niin mahdollisuus uuden tietoisuuden tason tiivistymiselle on olemassa. Syntyy ”mahdollisuuksien maailma”, josta tiivistyminen uuteen järjestykseen eli tietoisuuden tasoon eli maailmankuvaan ja arvoihin tapahtuu.

Mahdollisuuksien maailmasta eli kaikesta siitä informaatiosta, jota olemme keränneet ja joka on integroitunut ”mahdollisuuksiksi”, toteutuu sitten murrostapahtumassa yksi näistä mahdollisuuksista. Sitä mikä se on, emme voi etukäteen tietää.

Aiempi evolutiivinen historiamme – eletty elämä, ehdollistumat, kokemukset ja informaation määrä yms. – ja tästä kaikesta syntynyt evolutiivinen kypsyytemme, ratkaisevat palaammeko entistä täydempänä aiempaan maailmankuvaamme vai siirrymmekö seuraavaan maailmankuvaan ja arvomaailmaan. Tämän tiedämme vasta kun tietoisuutemme tila ”putoaa” läsnäolosta tavanomaiseen arkitietoisuutemme tilaan.

Uudesta tietoisuuden tasostamme tulee todellisuutemme uusi perusta ja rajat sen kokemiselle. Mikäli olemme 1. evoluutiovaiheen ihmis- tai maailmankeskeisissä maailmankuvissa, niin silloin ”kiellämme” aiemmat ja tulevat maailmankuvat ja pidämme vain omaamme eli vallitsevaa maailmankuvaa oikeana. Tämä on luonnollista ja kuuluu evolutiiviseen muutos- ja murrosdynamiikkaan. Mikäli pääsemme integraaliseen 2. evoluutiovaiheen elämäkeskeiseen tietoisuuden tasoon, niin silloin emme menetä aiempien maailmankuvien ymmärtämistä ja hyväksymme ne osaksi todellisuuden näkemisemme kirjoa. Integraalisuus myös hävittää mieleemme ehdollistumista syntyneitä erityistä ja erillistä omakuvaamme ja pääsemme henkilökohtaisuuden ja yksilöllisyytemme ylittävään todellisuuteen vähitellen. Tämän todellisuuden kautta sitten sisällytämme kaiken aiemman omaan elämäämme.

Tämän muutos- ja murrosprosessin sekä murrostapahtuman jälkeen tulee seesteinen vaihe, jossa sisäistämme, omaksumme ja muutamme elämämme vastaamaan näitä uusia syntyneitä arvoja. Tällöin pystymme kokemaan sen tyytyväisyyden ja onnellisuuden elämässämme, jota alun perin lähdimme tavoittelemaan ja etsimään. Elämämme on sopusoinnussa sisäisen ja ulkoisen todellisuutemme

kanssa – elämme täyttä elämää maailmankuvamme ja arvojemme luomassa todellisuudessa. Jonakin päivänä tämä tietoisuuden taso on kuitenkin saavuttanut meissä oman lakipisteensä ja menettää tyytyväisyyden ja onnellisuuden tuottamisen kykynsä – tällöin lähemme uudestaan liikkeelle.

Yhteenvetona voimme todeta, että meistä tulee tyytyväisemmän ja onnellisemman elämän etsijöitä sisäisestä pakostamme ja läsnäolon tilasta käsin voimme koota tarvittavan uuden tietoisuuden tason edellyttämät ainekset tietoisuuteemme. Annamme niiden integroitua vapaasti ja murrostapahtuman kautta nämä ainekset sitten tiivistyvät joko entistä täydemmäksi vallitsevaksi maailmankuvaksi tai pääsemme eteenpäin seuraavaan maailmankuvaan. Etukäteen emme lopputulosta voi tietää, vaan sen ratkaisee evolutiivinen historiamme ja kypsyytemme. Evoluutiovaiheemme, johon maailmankuvamme kuuluvat, ratkaisee todellisuuden näkemisemme laajuuden ja rajat.

Vaikka tämä kaikki edellä kerrottu noudattaa elämän omaa prosessia ja dynamiikkaa, niin ihmisydestämme johtuen sen kulku voi eri yksilöillä olla hyvinkin erilainen. Vasta myöhemmin jälkikäteen tarkasteltuna, voimme nähdä tämän elämänprosessin toiminnan ja dynamiikan samanlaisuuden ja omalakisuuksensa. Me olemme aina oman todellisuuskäsityksemme, maailmankuvamme ja arvojemme luomassa subjektiivisessa todellisuudessa ja siinä elämme. Tämä tuo luonnollisesti oman värinsä ja rajoituksensa tietoisuuden kehittymisemme ymmärtämiselle ja antaa riittävästi haastetta niin itsellemme kuin kanssaihmisillemme, joiden kanssa tätä evolutiivista polkua yhdessä käymme. Kun on tarve lähteä liikkeelle, lähtekäämme liikkeelle, kun löydämme sen mitä olimme etsimässä, lopettakaamme

etsintä ja nauttikaamme elämästäme. Kunnes uudestaan tulee se hetki, jolloin luonto kutsuu ja saa meidät uudestaan tien päälle kohti uutta todellisuutta ja elämää.

Tarvitsemme evolutiivista ja holistista näkemystä

Ymmärtääksemme ja uskoaksemme, että edellä kerrottu uusi vapaa ihmisyyden ja mahdollinen maailma olisi mahdollista toteuttaa, tarvitsemme

- evolutiivista näkemystä siitä kuinka me ihmisinä ja yhteiskuntina kehityimme (esim. Maslow tarvehierarkiat, Spiral Dynamics maailmankuvat ja arvomaailmat) ja
- holistista näkemystä (esim. Wilber AQAL/Integraaliteoria, tietoisuus kaiken perustana), joka ymmärtää ihmisten ja yhteiskuntiemme moninaisuuden ja niiden eri kehitysvaiheet ja sen, kuinka nämä voidaan "yhdistää" harmoniseksi sosiaalisiksi todellisuudeksi.

Ilman evolutiivista näkemystä ihmisten ja yhteiskuntien kehityksestä emme voi ymmärtää käyttäytymistämme, luomiamme yhteiskuntia ja näitä ylläpitäviä järjestelmiä sekä luomaamme maailmaa. Ilman evolutiivista näkemystä ajaudumme (olemme ajautuneet) vain väittelemään eri "totuuksistamme" ja puolustamaan niitä jopa väkivalloin. Emme pysty luomaan sellaista uutta elämisen ja yhteiskunnan mallia, joka ottaisi huomioon nämä erilaisista kehitysvaiheistamme johtuvat "totuudet" ja todellisuudet ja antaisi niille luonnollisen ja muita haittaamattoman ilmentymisen mahdollisuuden.

Uuden mallin tulee olla aidosti holistinen eli sen tulee huomioida eri todellisuuksien ja totuuksien luoman maailmantilan. Vain siten voimme luoda maailman, joka ei jatka nykyistä eriarvoisuutta ja erillisyyttämme toisistamme ja maapallostamme. Me olemme erilaisia, mutta meidän ei tarvitse olla eriarvoisia. Me voimme yhdessä luoda meille kaikille maailman, jossa voimme toteuttaa ja ilmaista itseämme siten kuin se on meille luonnollista.

Tarvitsemme todellisuuspohjaista elämää

"Kohtaa todellisuus sellaisena kuin se on, ei sellaisena kuin se oli tai haluaisit sen olevan."

Näin voisimme määritellä todellisuuspohjaisen elämän. Todellisuuden kohtaaminen sellaisena kuin se on, tarkoittaa sitä, että kohtaamme itsemme, toisemme ja elämämme eri tilanteet sellaisina kuin ne ovat juuri nyt, ei sellaisina kuin ne olivat aiemmin tai haluaisimme itsemme, toistemme tai elämämme tulevaisuudessa olevan. Katsomme todellisuutta suoraan silmiin ja näemme sen mitä on, ei sitä mitä ei ole.

Aluksi tämä voi kuulostaa itsestään selvältä ja hyvin yksinkertaiselta, mutta kun tämän todellisen "kohtaa todellisuus sellaisena kuin se on" olemuksen ja merkityksen laajuuden oivaltaa, avaa se aivan uuden näkymän omaan elämäämme ja siihen, kuinka järjestämme ja olemme järjestäneet yhteiset asiamme.

Mikä siis muuttuu, kun alamme noudattaa todellisuuspohjaista elämää? Silloin emme perusta näkemyksiämme, päätöksiämme ja toimintaamme

- vanhaan tottumukseen, perinteeseen tai mutu-tietoon,

- tunnepohjaisesti esimerkiksi säälin, myötätunnon, vihan, katkeruuden tai koston tunteisiin,
- ulkoisten auktoriteettien vaikutukseen tai painostukseen olivat nämä sitten yhteiskunnan, politiikan tai kirkon vaikuttajia,
- eri painostus- ja lobbausjärjestöjen suostutteluun tai painostukseen,
- omaan etuun oli tämä sitten rahallista tai muuta henkilökohtaista hyötyä,
- siihen mitä oma maailmankuvamme ja arvomme ohjaavat meitä tekemään,

vaan siihen miten asiat todella ovat ilman näitä uskomuksia ja vaikuttimia. Pyrimme näkemään vallitsevan käsillä olevan tilanteen sellaisena kuin se tosiasioiden valossa näyttää olevan ja toimimme sen mukaisesti.

Otetaan esimerkki. Jos kohtaamme ihmisen, joka on koditon ja nälkäinen, ei häntä auta pohdiskelumme siitä

- onko hänen vallitseva olotilansa hänen omaa syytään, jonka hän on oman toimintansa kautta aiheuttanut,
- onko se vallitsevan poliittisen järjestelmän, yhteiskunnan tai tietyn ideologian aiheuttamaa,
- onko se ajan hengen ja kulttuurin mukaisesti väistämätöntä joillekuille,
- onko se meidän vai yhteiskunnan tehtävä auttaa häntä,
- tunnemmeko häntä kohtaan sääliä tai myötätuntoa tai se, että
- pelkäämme että meitä vain käytetään hyväksemme, jos autamme häntä.

Usein tämän pohdiskelun jälkeen, joka useimmiten tapahtuu aivan automaattisesti alitajunnassamme meidän itsemme sitä sen tarkemmin edes huomaamatta, teemme päätöksen olla tekemättä mitään ja koditon ja nälkäinen on edelleen koditon ja nälkäinen. Häntä auttaa kuitenkin sillä hetkellä vain se, että hänelle tarjotaan katto pään päälle ja ruokaa pöytään.

Kohtaamme siis kodittoman ja nälkäisen sellaisena kuin hän on, kodittomana ja nälkäisenä. Emme kohtaa häntä omien tunteidemme ja uskomuksiemme kautta, vaan sellaisena kuin hän on. Tämä ei tietenkään tarkoita sitä, että voimme heti tarjota hänelle asunnon ja ruokaa, mutta perustaessamme toimintamme todellisuuteen, aloitamme ongelman ratkaisun oikeasta suunnasta ja tosiasioihin perustuen.

Ja tämä muuttaisi kyllä kaiken. Jos toimisimme yhteiskuntana todellisuuspohjaisesti, niin silloin me loisimme taloudelliset, poliittiset ja yhteiskunnalliset järjestelmämme sellaisiksi, että ne ratkoisivat todellisia ongelmia ja haasteita sellaisina kuin ne ovat, ei sellaisina kuin näemme tai uskomme niiden olevan omien uskomuksiemme, kannattamiemme aatteiden, maailmankuvamme tai arvojemme kautta.

Onko tämä mahdollista? Vaikeus on tietenkin siinä, että me olemme omien uskomuksiemme ja arvojemme "vankeja", mutta jos näemme ja ymmärrämme näin olevan, ja että asioita voisi tarkastella myös ilman näitä "kahleita", niin silloin menisimme ainakin todellisuuspohjaista elämää kohti. Ja se olisi jo paljon verrattuna nykyiseen arvojen ja ideologioiden väliseen taisteluun, joita poliittiset puolueet toiminnassaan korostavat ja esiintuovat ja

aiheuttavat täten vain päättämättömyyttä ja yhä lisääntyvää byrokratiaa nopeasti muuttuvassa maailmassa, joka kipeästi tarvitsisi oikeansuuntaisia päätöksiä ja tekoja. Päätöksiä ja tekoja, jotka ratkaisevat ongelmiamme, eivätkä tähtää vain kannatuksen ylläpitämiseen tai kasvattamiseen todellisuuden ja kansalaistemme kustannuksella.